

SARAH MORGAN
Miért éppen New York?

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedzítést és mindenfajta információátáról vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sarah Morgan, 2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *New York, Actually* (HQN Books)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-468-4

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES
ÉS AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

SARAH MORGAN

*Miért
éppen
New York?*

„Olyan jólesik, mint a fagyi egy forró nyári délutánon.”

DAILY EXPRESS

„Sarah Morgan olyan mesésen vegyítette a humort ebbe a történetbe, hogy a *Miért éppen New York?* azon romantikus regények egyike lett, amelyeket nem szabad kihagyni. A teljes sorozat remek, mert az íróknak megvan az az egyedülálló adottsága, hogy érzelmileg bevonja olvasóit a történeteibe, melyek beletalálnak a szívünk közepébe.”

FRESH FICTION

„Morgan a szavak mágusa.”

RT BOOK REVIEWS

Kedves Olvasó!

Nagy öröm számomra, hogy folytathatom New York Cityben játszódó regénysorozatomat.

Már gyerekkoromban is nagyon szerettem a könyveket, és az egyik legkedvesebb olvasmányom Dodie Smith Száz meg egy kiskutya című műve volt. Különösen a történet kedvessége és eredetisége fogott meg, no és az, hogy minden kutya saját egyéniséggel rendelkezett.

A könyveimben gyakran szerepelnek kutyák (elsőként Maple a Hóvarázsban), ám ők mostanáig mellékszereplők voltak. Tavaly télen azonban valahol láttam egy képet egy dalmatáról, melynek szív formájú folt virított az orrán. Azonnal tudtam, hogy ő egyszer főszerepet fog játszani az egyik regényemben, és az is rögtön beugrott, hogy Valentine lesz a neve.

Akadnak olyanok, akik jobban kedvelik a kutyákat, mint az embereket, és mostani könyvem hősnője, Molly is ilyen. Szívesen ad párkapcsolati tanácsokat másoknak, ám a saját élete tekintetében többnyire tanácstalan. El sem tudja képzelni, hogy bárkit is jobban szerethetne, mint a kutyáját, Valentine-t. De aztán megismeri a fölöttébb vonzó és jóképű ügyvédet, Danielt, aki jóval többet tud a vagyongosztásról, mint a kutyákról, mégis annyira szeretné felhívni magára Molly figyelmét, hogy a cél érdekében kölcsönvesz egy ebet.

Eleinte úgy tűnik, Mollyban és Danielben rengeteg közös van, de ahogy apránként kiderül az igazság, mindketten kénytelenek átgondolni, vajon mennyire ismerik saját magukat.

Ez a történet a múlt elengedéséről szól, ugyanakkor a barátságról és a szeretetről is, no meg a családról és az azt pótló közösségekről. A háttérrel mindehhez ismételen a ragyogó New York City biztosítja. A Central Park árnyas ösvényei, a nyüzsgő utcák, az égbe nyúló felhőkarcolók... Igen, a város, mely soha nem alszik, mindig más arcát mutatja, és mindenkinek mást kínál. És a látszat ellenére az sem lehetetlen, hogy épp itt találja meg az ember az igaz szerelmet is.

Remélem, sok örömet találsz majd az olvasásban. Köszönöm, hogy ezt a könyvet választottad!

Szeretettel:

Sarah

Ajánlom a könyvet a washingtoni Romantikus Írók Társaságának, ezeknek az édes és vidám embereknek, akik olyan kedvesek voltak, hogy magukkal vittek egy közös nyaralásra.

*„A legkellemesebb filmpartnereim között szép
számmal akadtak kutyák és lovak.”*
ELIZABETH TAYLOR

1. fejezet

Kedves Aggie!

Vettem egy méregdrága kávégépet a barátnőm születésnapjára, de amikor meglátta, sírva fakadt, és másnap eladta az eBayen. Egyszerűen nem értem a nőket...

„Koffeinmentes” jeligére

Kedves „Koffeinmentes”!

A legfontosabb kérdés, melyet minden kapcsolatban fel kell tennünk magunknak, így szól: Vajon mire vágyik a partnerem, mi teszi boldoggá? A részletek ismerete nélkül nem mondhatom meg pontosan, miért sírt a barátnőd, és miért adta el a kávégépet, de az első kérdés, ami szöveget ütött a fejembe az esettel kapcsolatosan, a következő: Vajon szokott-e kávézni a barátnőd?

Molly abbahagyta a gépelést, és az ágyra sandított.

– Ébren vagy már? Ezt neked is hallanod kell! Teljesen nyilvánvaló, hogy a pasas nagy kávérajongó, és valójában saját magát lepte meg a kávégéppel. Miért csinálnak ilyeneket a férfiak? Ilyenkor jövök rá, mekkora szerencsém van veled. Jó, ha eladnád a kávégépet az eBayen, alighanem kitekerném a nyakad, de ezt a tanácsot természetesen nem fogom írásba adni a kérdezőnek.

Az ágyban fekvő test nem mozdult, ami nem is csoda a tegnapi nagy sportteljesítmény után. Mollyt magát is kimerítették, sőt leizzasztották az együtt töltött órák. Ma pedig minden porcikája sajgott, apró figyelmeztetésként, hogy bár sokat fejlődött sportosság terén, lakótársa még mindig kenterbe verte őt mind izomerő, mind kitartás szempontjából. Molly őszintén csodálta fáradhatatlanságát, energiáját. Ha épp lusta volt, és nem akart kimozdulni, elég volt egy szemrehányó pillantás a lakótársától, és ő máris nyúlt a futócipője után.

Nem véletlen, hogy több kilót fogyott, mióta három éve New Yorkba költözött. Voltak napok, amikor a tükörbe pillantva magára sem ismert.

Karcsúbb és feszesebb lett a teste... és sokkal boldogabbnak látszott.

Ha valaki látná a régi ismerősei közül, valószínűleg fel sem ismerné.

Pedig csak három év telt el. Három évet vett igénybe, míg helyreállította megtépázott önbizalmát, és szakmailag ismét a helyére került. De ami a magánéletet illeti... Ismét az ágyra sandított, és a szíve megtelt melegséggel. El sem tudta képzelni, hogy valaha ennyire közel kerülhet bárkihez. Hogy kész legyen valakit beengedni az életébe, az otthonába, a szívébe...

És mégis megtörtént a csoda. Molly szerelembe esett.

Tekintete egy pillanatig elidőzött az ágyban fekvő sportos, izmos testen, majd visszafordult a képernyő felé. Milyen szerencse, hogy a férfiak ennyire nem értik a nőket! Ha értenék, neki most nem lenne munkája.

A blogja, melynek azt a címet adta, hogy *Kérdezd meg egy lánytól!*, ismert és közkedvelt oldallá vált, olyannyira, hogy még egy kiadó érdeklődését is felkeltette. Első könyve, az *Elköteleződni egy életre – avagy hogyan találjuk meg a tökéletes társat az Amerikai Egyesült Államokban és Nagy-Britanniában* is felkerült a legnagyobb példányszámban eladott könyvek listájára. Ez újabb megbízást jelentett Mollynak, aki a második művét is Aggie álneven készült megjelentetni. Így nemcsak hogy a névtelenségét őrizhette meg, de anyagilag is tökéletes biztonságban tudhatta magát. Vagyis élete tragédiájának segítségével egész kis vagyonra tett szert, de legalábbis jól meg tudott élni New York városában, és nem kényszerült rá, hogy hazaszökjön Londonba. Egyszerűen otthagya a régi életét, akár egy levedlett kígyóbőrt, és most élvezte az újat. A múlt végre a helyére került, teljesen túllépett rajta, és már nem nézegetett hátra.

Most elégedetten foglalta el helyét kedvenc foteljében, és ismét a laptopjának szentelte a

figyelmét.

– Jól van, Koffeinmentes, lássuk, mit rontottál el.

A nők olyan partnerre vágnak, aki megérti őket, vagyis minden ajándékosnak erről a megértésről kell tanúskodnia. Egyszóval nem az érték számít, hanem az érzés, az odafigyelés. Válassz valami olyasmit, amiből tudni fogja, hogy jól ismered őt, és figyelsz rá. Válassz olyasmit...

– És itt jön a lényeg, kedves Koffeinmentes, úgyhogy most jól figyelj – dünnyögte Molly.

...ami soha senki másnak nem jutna eszébe, mert senki más nem ismeri annyira az illető hölgyet, mint te. Ha így teszel, a barátnőd garantáltan élete végéig emlékszik majd a szülinapi ajándékára. És rád.

Molly őszintén hitt benne, hogy a férfiaknak, akik rá hallgatnak, jó eséllyel sikerül boldoggá tenniük a szeretett nőt. Ezzel a kellemes érzéssel hajtotta fel a poharában lévő szénsavmentes ásványvizet, majd a laptop órájára pillantott. Eljött a reggeli futás ideje. Márpedig futni sosem ment egyedül. Akármennyi dolga volt is, ezeket a reggeli órákat mindig kettesben töltötték.

Összecsukta a számítógépét, felállt, nyújtózott egyet, s közben selyempizsamája végigcirógatta a testét. Egy teljes órát ült a számítógépe előtt, nem csoda, ha elgémberedett egy kicsit. Rengeteg személyes kérdést kellett még megválaszolnia, de első a testmozgás.

Az ablakon át látta, hogy oszlni kezd az éjszakai sötétség, világosodik az ég alja. Egy pillanatig csak aranyló csíkokat és csillogó üvegfelületeket látott. New York a lehetőségek városa volt, melynek sötét zugait hamarosan feledteti majd a szikrázó napsütés.

Minden más város lassan ébredezett ilyenkor, nem úgy New York. Hogy is lehetne felébredni, ha valaki sohasem alszik?

Molly gyorsan laza pólóra és futónadrágra cserélte a pizsamáját, majd felöltötte kedvenc, piros futócipőjét. Az utolsó pillanatban még egy melegítőfelsőt is felkapott, hiszen ilyenkor, kora tavasszal még elég csípősek tudtak lenni a reggelek New Yorkban. Gyorsan összefogta a haját, és a vizesüvegét is előkészítette.

Az ágyban még mindig nem látott mozgást. Hálótársa csukott szemmel, mozdulatlanul hevert a takaró alatt.

– Ébresztő, szépségem! – bökte meg tréfásan az izmos testet. – Hát ennyire kimerítettek volna tegnap este? Ez aztán a meglepetés...

Hát igen. Valentine csúcsformában volt, nemcsak fitt, de lélegzetelállítóan szép is. Ha együtt kocogtak a parkban, irigykedő pillantások kísérték őket útjukon. Molly pedig boldog volt, és büszke, mert bár mások is gyönyörködhetek benne, ő volt az egyetlen, aki hazavihette magával Valentine-t.

Ebben a mai világban, amikor már szinte lehetetlen megismerni az igazit, neki mégis sikerült rátalálnia arra, aki nemcsak hogy kedves, hűséges és védelmező, de egyedül az övé. Akiről tudta, hogy tökéletesen megbízhat benne, mert oltár előtt tett fogadalom nélkül is kitart mellette, és szeretni fogja egészségben vagy betegségben, szegénységben vagy gazdagságban, egészen élete végéig.

Mi ez, ha nem mázli?

A viszonyuk mentes volt a stressztől és a túlzott elvárásoktól, ami oly sok kapcsolatot tönkretesz. Egyszerűen tökéletes volt minden.

Molly szíve csordultig telt szeretettel, ahogy nézte az ásitó, nyújtózkodó Valentine-t.

A pillantásuk találkozott.

– Mondtam már, hogy hihetetlenül szép vagy? – kérdezte Molly. – És egyébként is, minden megvan benned, amit valaha kerestem a férfiakban.

Valentine farkcsóválva kiugrott az ágyból, sétára készen, Molly pedig letérdelt, és átölelte a nyakát.

– Jó reggelt, hétalvó! Nos, hogy érzi magát a világ legszebb és legkedvesebb kutyája egy ilyen ragyogó hajnalon?

A dalmata vakkantott egyet, aztán képen nyalta, Molly pedig szélesen elmosolyodott. New York újabb napra virradt, és ő készen állt rá, hogy megint meghódítsa a várost.

– Jól értelek? Komolyan kölcsön akarsz kérni egy kutyát, hogy meghódíts egy nőt, aki szereti a kutyákat? Nem szégyelled magad?

– Csöppet sem. – Daniel ügyet sem vetett húga felháborodására, nyugodtan szedegette a kutyaszőrt az öltönyéről. – Különben is, hogy jön ez ide?

Eszébe jutott a lány a parkból. A hosszú lábú, barna hajú lány, akinek copfja ingaként himbálódzott a hátán futás közben. A lány, aki a kutyájával rótt a Central Parkot behálózó ösvényeket minden reggel, és aki már a legelső találkozásukkor elvarázsolta. És nemcsak a hajával meg a formás lábával, hanem a kisugárzásával is. Daniel szerette a magabiztos nőket, márpedig ez a lány úgy nézett ki, mint aki torkon ragadta az életet, és készen állt rá, hogy kiszorítson belőle mindent, ami neki jár.

Mindig is szeretett kora reggel futni, ám mostanában új értelmet nyert a hobbija. Igyekezett úgy időzíteni, hogy találkozzanak a lánnyal, még akkor is, ha így egy kicsit elkésett az irodából. De bárhogy ügyeskedett is, a szép ismeretlen még mindig nem vette őt észre, és ez meghökkentette Danielt. Nőügyekben eddig nem szorult támogatásra. Nem kellett megerőltetnie magát, hogy felfigyeljenek rá. A parkbéli lányt azonban láthatóan teljesen lekötötte a futás és a kutyája – ez készítette Danielt arra, hogy kitaláljon valamit, ami elősegíti a megismerkedésüket.

Ám ehhez először meg kell győznie a hűgait, és egyelőre nem állt valami jól. Remélte, hogy Harriettel találkozik, ám helyette Flisst találta otthon, aki sokkal keményebb diónak bizonyult, mint az ikertestvére.

Most éppen összefonta a karját a melle előtt, és szemét összehúzva, rosszállóan meredt Danielre.

– Ez most komoly? Úgy akarsz tenni, mintha kutyatulajdonos lennél, csak hogy az ágyadba cipelhesd egy lányt? Micsoda hazug alak vagy!

– Miért lenne ez hazugság? Hiszen nem állítom, hogy a kutya az enyém! Csak elviszem sétálni.

– Amivel azt sugallod, hogy szereted az állatokat.

– Az égvilágon semmi bajom az állatokkal. Már elfelejtetted, hogy tavaly megmentettem azt a kutyát Harlemben? Talán ő lenne a legmegfelelőbb jelölt... Igen, őt viszem magammal!

Daniel összerezgett, amikor egy élénk labrador rontott be a szobába. Pedig nem volt kifogása az állatok ellen – egészen addig, míg azok össze nem szőrözték az öltönyét.

– Ugye nem fog rám ugrani?

– Ugyan már! Egy ekkora állatbarát, mint te, csak kibír egy kis ugrálást. – Fliss megragadta az állat nyakörvét. – Ő különben Poppy, Harriet védenca. És ha a nevéből nem derült volna ki, kislány.

– Akkor már értem, miért vonzódik hozzám ellenállhatatlanul. – Daniel elfojtott egy nevetést, majd megvakargatta az állat füle tövét. – Szia, szépségem! Mit szólnál egy sétához a parkban? Megnézhetnénk együtt a napfelkeltét.

– Ő aztán biztosan nem megy veled sehová. Nem vagy az esete. Nehéz időszakon van túl, és fél az idegenektől. Pláne a férfiaktól.

– Kár. Kifejezetten jó vagyok a félénk nők megnyugtatásában. De a viccet félretéve, ha tényleg nem kapom meg őt, akkor szólj neki, hogy legalább ne szőrözzön össze. Nemsokára jelenésem van a bíróságon. – Daniel hallotta, hogy rezegni kezd a telefonja. Kivette a nadrágzsebéből, és elolvasta a kapott üzenetet. – Mennem kell, hív a kötelesség!

– Azt hittem, ha már idetoltad a képed, legalább itt maradsz reggelire. Időtlen idők óta nem találkoztunk.

– Sok dolgom van mostanában. Úgy tűnik, fél Manhattan váláson töri a fejét. Szóval akkor kapok egy kutyát holnap reggel hatkor?

– Csak mert egy nő egyedül fut, attól még lehet férjnél.

– Nem, ő nem. Ő tutira egyedülálló.

– Na ne mondd! – Fliss sötéten meredt a bátyjára. – De még ha tényleg szingli, akkor sem biztos, hogy szeretne kapcsolatot. Nem is értem, miért képzelik a férfiak, hogy ha egy nő egyedül van, akkor az pasit akar. Őrülten nagyra vagytok magatokkal.

Daniel végigmérte a hűgát.

– Bal lábbal keltél?

– Azzal a lábbal kelek, amelyikkel akarok. Ugyanis egyedülálló vagyok.

– Adj nekem egy kutyát, légy szíves! És ne kicsit, ha lehet.

– Te jó ég, és én még azt hittem, biztos vagy a férfiasságodban! De ha félsz egy kis méretű kutyával mutatkozni, akkor szánalmasabb macsó vagy, mint gondoltam.

– Nem erről van szó. – Daniel, aki épp választ pötyögött az iménti üzenetre, fel sem nézett. – A lánynak, akivel meg szeretnék ismerkedni, nagy testű kutyája van, ezért nekem is olyan kell, amelyik tudja velem tartani a lépést. Hülyén nézne ki, ha futás közben cipelnem kellene, és a kutya számára sem lenne valami kellemes.

– Ó, hogy az a... Legalább felnézhetnél az átkozott telefonodból, ha hozzám beszélsz! Tudod, Dan, ha akarsz valamit az emberektől, azt ajánlom, szenteld nekik legalább egy percre az osztatlan figyelmedet, különben aligha fogsz sikerrel járni. Ha figyelsz a másokra, az a szeretet és a tisztelet jele.

– A hűgom vagy. Ingyen látom el a jogi képviselatedet... én így fejezem ki az irántad való tiszteletemet és szeretetemet. – Daniel megválaszolt egy újabb e-mailt. – Figyelj, minek ebből ekkora ügyet csinálni? Kell nekem egy kutya, amelyiket megsétáltathatom. Egy igazán szép állat, amit minden nő észrevesz. A többit majd én elintézem.

– De te nem is szereted a kutyákat!

Daniel homloka ráncba szaladt. Még sosem tette fel magának a kérdést, szereti-e a kutyákat. A kutyatartásnak vannak nehézségei, márpedig a nehézségeket ő szerette száműzni az életéből.

– Az, hogy nem tartok kutyát, még nem jelenti, hogy nem szeretem őket – okoskodott. – Egyszerűen nincs időm rájuk.

– Ez csak ócska kifogás. A kutyatulajdonosok jó része dolgozó ember. Ha nem így lenne, Harriet és én munkanélküliek volnánk. A *Bark Rangers* több mint...

– Pontosan tudom, mennyit hoz a konyhára a vállalkozásotok. Kívülről tudom a pénzügyi mérlegeitek minden fontosabb adatát. Ez a dolgom.

– Egy frászt! Válóperes ügyvéd vagy.

– Ettől függetlenül kézben tartom a cégetek pénzügyeit. És tudod, miért? Mert szeretlek titeket, és mert segíteni akarok nektek. Hogy miért nincsen kutyám? Mert heti száz órát dolgozom. Ez nem embernek való élet, egy kutyának pedig egészen biztosan nem való. És szeretnék emlékeztetni rá, hogy a bevételek annak következtében szökött fel a sokszorosára, hogy Matt barátom révén összehoztalak benneteket a *Magic Word* nevű feltörekvő rendezvényszervező és szolgáltató céggel. Szívesen, hűgicám.

– Időnként annyira önelégült vagy, hogy legszívesebben alaposan megvernélek.

Daniel elvigyorodott.

– Akkor most segítesz, vagy sem? Ha nemet mondasz, Harryhez fordulok. Te is tudod, hogy ő segíteni fog.

– Én vagyok Harry.

Daniel végre felnézett. Alaposan megszemlélte a hűgát, és feltette magának a kérdést, vajon tényleg összekeverte-e az ikreket. Aztán határozottan megrázta a fejét.

– Nem, az teljesen kizárt. Te Fliss vagy.

Mint minden egyetűjű ikerpár, Harriet és Fliss is gyakran játszották azt, hogy a másiknak adták ki magukat. Daniel találati aránya azonban százszázalékos volt, őt eddig egyszer sem sikerült átverniük.

– Nem értem, hogy csinálod – csóválta meg a fejét Fliss.

– Hogyan különböztetek meg benneteket? Hát úgy, hogy huszonnyolc éve a bátyátok vagyok,

és ismerlek titeket. Téged nem is nagy szám felismerni, mert mindig tüskés vagy, mint egy sündisznó.

– Egyszer átverünk, meglátod...

– Csak akkor sikerülhet, ha megtanulsz tartózkodóbban és kedvesebben viselkedni. De már a kiságyban is te voltál az, aki mindig teli torokból ordított.

– Legyek kedvesebb? – Fliss hangján hallatszott, hogy kezdi elveszíteni a türelmét. – Micsoda szexista szöveg ez! Legfőképpen, mert te is tudod, én is tudom, hogy kedvességgel az égvilágon semmit nem ér el az ember.

– Nem vagyok szexista. Különben is, én vagyok az utolsó, aki meg akarná mondani neked, milyen légy, és hogyan viselkedj. Én csak arra nézve adtam ötleteket, mit csinálj, ha azt akarod, hogy Harrietnek nézzenek. Bár szerintem engem semmiképp nem tudnál átverni.

Az ajtóhoz lépett, amely hirtelen kinyílt.

– Kész a reggeli. A kedvencedet készítettem. Palacsinta ropogós szalonnacsíkokkal. – Harriet lépett be a helyiségbe, kezében egy tálcával. A haja ugyanolyan volt, mint az ikertestvérének, sima és tejfölszőke, de ő kontyba tűzve viselte a feje tetején. Amolyan rendetlenül összefogott kontyba, amikor az ember csak el akarja tenni a haját az útból, hogy a munka során ne zavarja.

Testileg tényleg teljesen egyformák voltak Fliss-szel. Ugyanazok a finom arcvonások, ugyanaz a szív formájú arc, ugyanaz a kék szempár. A jellemük azonban már nem is lehetett volna különbözőbb. Harriet elgondolkodó volt, és nyugodt, míg Fliss impulzív és hirtelen. Harriet jógára és pilatesre járt, Fliss ellenben karatézni és kick-boxozni.

Amikor megérezte a feszültséget a levegőben, Harriet megtorpant, és hol a nővére, hogy a bátyjára pillantott.

– Már megint veszekedtek?

Hogy lehet három testvér ennyire különböző? – tette fel magának a kérdést Daniel. És hogy lehetnek az egymástól külsőleg megkülönböztethetetlen ikrek belsőleg ennyire mások?

– Hogy veszekszünk? Ugyan már! Honnan veszed? – Fliss hangjából csak úgy csöpögött a gúny. – Te is tudod, mennyire rajongok a bátyánkért!

– Utálom, ha veszekedtek. – Harriet szemrehányó pillantása komoly lelki furdalást okozott a férfinak. Összenézett Fliss-szel, mint már annyiszor az elmúlt évtizedek folyamán, és hallgatólagosan megállapodtak, hogy Harriet jelenlétében beszüntetik az ellenségeskedést.

Mindegyikük másként dolgozta fel a konfliktusokat. Harriet például elbújt előlük. Kiskorában az asztal alatt vészelt át a nagy családi viharokat, melyek már a kezdet kezdetétől jelen voltak az életükben. Daniel egyszer megpróbálta kihúzni onnan, hogy elvigye az ordítás helyszínéről. Harry szorosan lehunyta a szemét, és befogta a fülét, mintha az, amit nem lát és nem hall, meg sem történne.

Daniel emlékezett rá, mennyire nem értette a hűgát akkor, és furdalni kezdte a lelkiismeret. Annyira önzőek voltak valamennyien, csak magukra figyeltek, leginkább persze a szüleik. Senki sem tudta, mi van Harriettel, pedig annyira nyilvánvaló volt... Danielt még most, közel húsz év elteltével is kiverte a hideg verejték, ha arra az iskolai délutánra gondolt.

Felszínes szemlélő számára Harriet nem tűnt valami szívósnak, de Daniel és Fliss már tudták, hogy az ember sokféleképpen lehet erős. És bár nem úgy nézett ki, Harriet a maga módján igenis tudott kőkemény lenni.

A férfi figyelte, ahogy a húga leteszi a tálcát, aztán kiosztja a tányérokat és a szalvétákat.

Igen, szalvétákat. Mégis ki törődik egy egyszerű családi körben elköltött reggeli esetén a szalvétákkal?

Harriet törődött. Az ilyen apró figyelmességekkel tette igazi otthonná a lakást, melyen az ikertestvérével osztoztak.

Daniel időnként eltűnődött rajta, hogy ha Harriet nem olyan, amilyen, vajon tartanak-e a kapcsolatot ők hárman?

Kislányként imádta a babákat és a babaházakat, s bár akkoriban a gyerek Daniel csak legyintett ezekre a lányos ostobaságokra, ma már tudta, hogy ezzel akarta saját maga számára megteremtteni

azt a világot, amelyben a három Knight gyereknek nem lehetett része. Az otthont, a biztonságot, a családot. Ő így kárpótolta magát az érzelmi hullámvasútéért és a szülők házassági válságáért, miközben a többiek más utakat kerestek.

Amikor a két lány ideköltözött, Harriet azonnal szépítgetni kezdte a lakást. Melegsárgára festette a falakat, és halványzöld szőnyeget terített a padlóra, hogy még otthonosabb legyen az összehatás. Ő volt az, aki virágról gondoskodott a vázába, aki felrázta a díszpárnákat, aki meglocsolta a növényeket, és úgy helyezte el őket, hogy dzsungelszerűen buja szigetet alkossanak a lakásban.

Fliss soha nem vásárolt egyetlen cserepes növényt sem. Ugyanúgy, ahogy Daniel, ő sem lett volna hajlandó felelősséget vállalni semmiért, ami gondozásra szorul. Ezért nem volt egyiküknek sem igénye tartós szerelmi kapcsolatra. Az egyetlen különbség kettejük között az volt, hogy Fliss legalább megpróbálta. Csak egyszer, de ennyi is elég volt neki, hogy feladja a dolgot.

Azóta nem is beszéltek erről. A Knight testvérek jól megtanulták a leckét: tisztában voltak vele, hogy csak akkor lehet túlélni a rosszat, ha egyszerűen továbblépünk.

– Nem veszekedtünk – jelentette ki Daniel nyugodtan és könnyedén. – Adtam neki egy testvéri jó tanácsot, ez minden.

Fliss szeme résnnyire szűkült.

– Ha egyszer szükségem lesz a tanácsaidra, majd szólok. De ez körülbelül azon a napon lesz, amikor piros hó esik.

Daniel elcsent egy szelet sült szalonnát a tányérról, mire Harriet a kezére csapott.

– Várd ki, amíg megterítem az asztalt! Ja, mielőtt elfelejtem, Fliss, két újabb megbízást kaptunk a *Magic Wordtől*, úgyhogy ma is mozgalmas napunk lesz.

– Csakúgy mint Danielnek. – Fliss is lopott egy darabka szalonnát. – Aki nem is marad reggelire.

– Tényleg nem? – Harriet adott a bátyjának egy szalvétát. – Azt hittem, azért jött, hogy együtt reggelizhessünk.

Daniel összeráncolta a homlokát. Mintha bizony csak enni járna ide! Pedig erről szó sem volt. Gyakran jött, dacára annak, milyen feszültségek voltak köztük Fliss-szel. Persze lehet, hogy éppen ez vonzotta ide. No meg szerette szemmel tartani Harrietet. Bár az igaz, hogy általában étkezések idején bukkant fel a hűgáinál, Harriet ugyanis remekül főzött. Fliss ellenben a teavizet is képes volt odaégetni.

– Most kaptam egy üzenetet az irodából, szóval kénytelen vagyok rövidre fogni a látogatásomat. De nagyon örülök, hogy láttalak. – Azzal hirtelen ötletnek engedelmességgel átölelte szelídebbik hűgát, mire Fliss csak ennyit mondott:

– Hát hogyne, játszd csak a megértő nagy testvért. Harry mindig bedől az efféle trükköknek.

– Talán csak szabad megölelnem a hűgomat! – méltatlankodott Daniel.

Fliss dühödtt pillantást vetett rá.

– Én is a hűgod vagyok, engem mégsem ölelsz át soha.

– Csak azért, mert nincs rá egy egész napom, hogy húzkodjam magamból a tüskéidet.

– Miről beszélsz? Minek dőlök én be? – Harriet viszonzta a bátyja ölelését, mire Danielt egyből hatalmába kerítette a védelmezőösztön. Tudta persze, hogy a hűga megtalálta a helyét a világban, mégis aggódott érte. Ha Flissnek gondjai voltak, arról néhány óra leforgása alatt egész Manhattan tudomást szerzett, Harryt azonban más fából faragták. Ő megtartotta magának a gondjait.

– Hogy vagy, hűgi? – villantott rá ragyogó mosolyt Daniel.

Fliss fűjt egy nagyot.

– Riadó! Máris elkezdett behálózni, Harry! Akar tőled valamit! – Közben jókora adag szalonnát lapátolt a tányérjára. – Térj a tárgyra, Dan, mert nagyon szeretném benn tartani ezt a reggelit.

Daniel azonban ügyet sem vetett rá, egyre Harrietet búvólte.

– Szükségem van egy kutyára – mondta.

– Naná hogy szükségem van egy kutyára! – mosolygott rá a hűga. – Az életed csak a munkáról szól, érzelmileg teljesen kiüresedtél. Nemhiába mondom már évek óta, hogy kell neked egy kutya. Az majd ad egy kis állandóságot, lesz valakid, akit szerethetsz, és akihez kötődhetsz.

– Ne hidd, hogy ilyen nemes okokból vágyik kutyára. – Fliss szája tele volt szalonnával, ahogy a villájával hadonászott. – Azért kell neki kutya, hogy felszedhessen egy nőt.

Harriet láthatóan összezavarodott.

– Felszedni egy nőt? Egy kutya segítségével? Hogyan?

– Jó kérdés. – Fliss lenyelte a falatot. – De itt most a bátyánkról van szó, és vele kapcsolatosan, mint tudjuk, nincs lehetetlen. Partnerre vágyik, szóval oda neki a legjobb kutyát! Olyat, ami ha ráparancsolnak: fogd meg!, már viszi is neki a kiszemelt lányt. – Újabb szalonnát tűzött a villájára. – De még ha sikerül is a kutya segítségével meghódítanod a csajt, megtartani egészen biztosan nem tudod majd. Amint először ellátogat hozzád, látni fogja, hogy nincs is kutyád. Erre nem gondoltál?

– Sosem hívok fel nőket magamhoz, úgyhogy nem. A lakásom kutyamentes, nőmentes és stresszmentes övezet.

– Előbb vagy utóbb akkor is észreveszi, hogy igazából nem szereted a kutyákat, és akkor faképnél hagy.

– Biztosra veszem, hogy mire idáig jutunk, más tekintetben is elégünk lesz egymásból, úgyhogy ez a forgatókönyv nagyon is tetszik nekem. Így legalább elmondhatjuk, hogy mindketten jól jártunk.

– Te szívtipró! Mondd csak, csöppnyi lelkifurdalásod sincs, ha arra gondolsz, hogy bármerre jársz, Manhattan-szerte zokogó nőket hagysz magad után?

Daniel végre elengedte Harrietet.

– Nem vagyok szívtipró. A nők, akikkel randizom, ugyanolyanok, mint én.

– Érzéketlenek és tolakodóak?

– Daniel nem érzéketlen – szólt közbe békítően Harriet. – Csak egy kicsit fél a tartós kapcsolatoktól, ennyi az egész. De ezzel sajnos nincs egyedül, ugye, Fliss? Velünk is ugyanez a helyzet.

– Én egyáltalán nem félek a tartós kapcsolatoktól – tiltakozott az ikertestvére. – Elégedett vagyok az életemmel. Jó nekem, hogy csak magammal, az egyéni boldogságommal és fejlődésemmel foglalkozom.

– Én sem félek – jelentette ki Daniel nem egészen őszintén. – Igaz, hogy óvatos vagyok, de csak a munkám miatt. Az a fajta férfi vagyok...

– ...akinek köszönhetően a nők többsége meggyőződéses szingli lesz – szúrta közbe Fliss, majd vett egy palacsintát.

– Én nem akarok szingli maradni – mondta Harriet. – Szeretnék szerelmes lenni és párt találni, de nem tudom, hogy kezdjem.

Daniel és Fliss lopva összenéztek. Ez ügyben egyikük sem tudott tanácsot adni.

– Mivel a napjaim nagy részét azzal töltöm, hogy rendbe hozzam azok életét, akik egyszer valamikor úgy döntöttek, hogy nem lesznek tovább szinglik – törte meg a csendet Daniel –, szerintem a nők csak legyenek hálásak nekem, amiért távol tartom magam a hosszú távú kapcsolatoktól. Aki nem nőül meg, attól nem kell elválni, ez ilyen egyszerű.

– Nahát, szép kilátások... – Fliss némi juharszirupot öntött a palacsintájára. – Remélem, egy okos nő előbb-utóbb megtanít kesztyűbe dudálni. Ez valami isteni, Harry! Éttermet kellene nyitnod. Ha gondolod, szívesen segíték.

Harriet elpirult.

– Csak összekeverném a rendeléseket. És bármennyire is szeretlek, azt kell mondanom, hogy téged nem szabad konyha közelébe engedni. Az nem lenne tisztességes a New York-i tűzoltósággal szemben.

– Nekem ugyan nem kell megtanítani semmit, mindent tudok a nőkről – jelentette ki Daniel, és ahelyett hogy rendesen szedett volna magának, újabb darab szalonnát lopott a húga tányérjáról.

– Azt te csak hiszed. És ez a hozzáállás ezerszer veszélyesebb, mint amikor egy pasi őszintén elismeri, hogy lövése sincs a szebbik nemről.

– Én semmi ilyesmit nem ismerhetek el, tekintve, hogy teljesen képben vagyok. Veletek,

kettőtökkel felnőni olyan volt, mint egy intenzív tanfolyam a női gondolkodásmódról és a nők érzéseiről. Például azt is tudom, hogy ha nem tűnök el villámgyorsan, hamarosan robbansz, amit nagyon nem szeretnék. Úgyhogy lelépek, amíg még barátok vagyunk.

– Nem vagyunk barátok.

– Ugyan már! Szeretsz engem, hugi, ne is tagadd. És ha nem ilyen szúrós szemmel nézel rám, mint most, én is szeretlek téged. – Daniel rávigyorgott Harryre. – Flissnek igaza van. Káprázatos szakácsnő vagy.

– Ha igazán szeretnél – villant meg Fliss szeme –, akkor itt maradnál reggelire. De te csak kihasználasz minket, ugyanúgy, ahogy a többi nőt is.

Daniel felvette a zakóját a kanapéról, ahová az imént ledobta.

– Tudod mit? Adok neked egy jó tanácsot, méghozzá ingyen és bérmentve. Ne légy ilyen kiállhatatlan, különben sosem lesz pasid.

Fliss arca bíborvörösre színeződött.

– Nem akarok pasit! Szeretek szingli lenni! – Aztán dühösen megrázta a fejét. – Direkt csinálod, mi? Tudom, hogy ez a helyzet, mégis mindig hagyom, hogy felbosszants. Az őrületbe kergetsz, és hiába ismerem a trükkjeidet, mégis újra meg újra beleesem a csapdába. A bíróság előtt is ilyen idegesítő vagy?

– Nem, ott ezerszer rosszabb vagyok.

– Nem csoda, hogy mindig nyersz. Az ellenérdekelt fél ügyvédje inkább veszít, semhogy egy perccel tovább el kelljen viselnie téged.

– Lehet, hogy ebben van valami – ismerte el vigyorogva Daniel. – De hadd mondjak még valamit: nem használom ki a nőket. Hagyom, hogy ők használjanak ki engem. Lehetőleg sötétben, persze. – Előrehajolt, és arcon csókolta a morcosabbik hűgát. Fliss bosszantása a második kedvenc időtöltése volt, mindjárt a póker után. – Szóval, holnap hánykor jöhetnek a kutyáért?

2. fejezet

Kedves Aggie, ha a férfiak tényleg a Marsról jöttek, vajon miért nem repülnek vissza sürgősen valamennyien?

„Földhözragadt” jelisére

Először a kutyát vette észre. A nagy testű, energikus német juhászt, mely legalább olyan erős és kitartó volt, mint a gazdája. Múlt héten minden egyes nap találkozott velük pirkadatkor a parkban. És hát nem tudta megállni, hogy alaposan meg ne nézze őket, mert hiszen a pszichológus is csak ember. Ő is tudja értékelni a szép férfitestet, ugyanúgy, mint minden nő, legfőképpen, ha ez a test olyan jó formában van, mint ezé a jóképű ismeretlené. Meg aztán egy pszichológusnak szinte munkaköri kötelessége megfigyelni az embereket.

A fickó futószereleést viselt, mint mindenki, aki ilyenkor a parkban tartózkodott, de a mozgása arra engedett következtetni, hogy különben öltönyt hord, és vezető pozícióban dolgozik. A haja sötétbarna volt, és elég rövid. Talán orvos lehet, morfondírozott Molly. Esetleg bankár vagy könyvelő... Amilyen magabiztos, valószínűleg igen sikeres abban, amit csinál. Vagyis valószínűleg erősen a feladataira összpontosít, túl sok időt tölt munkával, és képtelen együttérezni azzal, aki gyengeséget mutat. Természetesen neki is vannak gyenge pontjai, mint mindenkinek. Mivel okos, ezzel tisztában is van, és ügyesen elrejt mindenki előtt, mert a gondjait nem veri nagy dobra az ember.

Az a fajta férfi, aki harsányan felnevetne, ha megtudná, mivel foglalkozik Molly, és megdöbbenne, hogy vannak emberek, akiknek segítségre van szükségük egy ilyen magától értetődő dolog, mint a párkapcsolatok terén. Az ilyeneknek, mint ő, sejtelmük sincs, milyen érzés, ha túl kevés az önbizalma valakinek. Ha az ember egyszerűen nem meri megszólítani a kiszemelt nőt...

Ugyanabba a típusba tartozik, mint Rupert.

Molly összeráncolta a homlokát. Vajon honnét jött ez a gondolat? Annyira vigyázott rá, hogy sose gondoljon Rupertre! A férfival kapcsolatos tapasztalatai beárnyékolják az egész életét. Legfőképpen a kapcsolatokhoz való hozzáállását. Pedig ez a férfi talán nem is olyan, mint Rupert.

Már csak a kutya miatt sem lehet olyan. Rupert sosem vállalta volna a felelősséget egy kutyaért. Persze lehet, hogy nem is az övé, morfondírozott Molly, hanem egy beteg barátjáé vagy egy elhunyt családtagjáé. De még ha így volna is, egy Rupertre hasonlító férfi ilyen esetben sem maga sétáltatná meg az állatot, hanem felfogadna valakit, aki megsétáltatja. Úgy, ahogy Molly is időnként a *Bark Rangers*re bízta Valentine-t.

A kutya volt az egyetlen darabkája a kirakósnak, amely nem illett a képbe, amit Molly a férfiről alkotott.

Nehogy az idegen észrevegye, hogy ő megbámulta, Molly lendületesen továbbfutott. A lába ritmikusan dobogott az ösvényen, amelyet már ösztönösen megtalált. A futás nagyon jó módja volt annak, hogy próbára tegye önmagát. Hogy kilépjen a komfortzónájából. Hogy megbizonyosodjon afelől, milyen erős és ruganyos a teste. Hogy ráébredjen, akkor is vannak mozgósítható tartalékai, ha már úgy érzi, hogy nincs tovább.

Noha korán volt, és a parkba még nem engedték be az autókat, elég nagy volt a nyüzsgés, főleg a futók és a kocogók szerették ezt a helyet. Ők néhány óra múlva átadják a helyüket a kisgyerekes szülőknek meg a turistáknak, akiknek egyik kedvenc helyük a háromszáznegyven hektáros terület, mely az Ötvenkilencediktől a Száztizedik utcáig nyújtózott, kelet–nyugati irányban pedig az Ötödik sugárúttól a Central Park West nevű útig tartott.

Molly általában nem tudta volna megmondani, melyik a kedvenc évszaka New Yorkban, de most biztosan a tavaszra szavazott volna. A fák gallyai meghajlottak a virágok és a bimbók súlya alatt, a levegőben édes illat terjengett. Vadalma-, cseresznye- és magnóliafák borították fehérbe

és rózsaszínbe a park jó részét, az ágakon Közép-, valamint Dél-Amerikából származó egzotikus madarak gyülekeztek tavaszi vonulásra.

Mollynak az jutott eszébe, hogy a Central Park jelenleg leginkább egy felékesített menyasszonyhoz hasonlít, amikor Valentine kilőtt mellőle, és ő kis híján felbukott. A kutya a nagy német juhász után futott, aki teljesen kifordult magából, és ügyet sem vetett a *Vissza!* parancsra.

– Brutus! – mennydörögte a jóképű gazdi, és kiáltásába beleremegett a park.

Molly lassított az iramon. Ez komoly?! Tényleg létezik ember, aki Brutusnak nevezi el a kutyáját?

Az eb rá se hederített a hívó szóra, még csak arra sem fordította a fejét. Mintha nem is ismerné az illetőt, aki szólította.

Molly arra következtetett ebből, hogy Brutus vagy igen nehéz természetű kutya, aki szándékosan szegül szembe a paranccsal, vagy pedig olyan ritkán van szerencséje más kutyákhoz, hogy mindennél többet ér neki egy jó ugrádozás az újdonsült cimborákkal.

Lám, lám, nem minden az erő és a magabiztosság! Egy nevetlen kutya nem engedelmeskedik senkinek. Mollynak nem is kellett ennél több elégtétel.

Fütyentett Valentine-nak, aki szemlátomást remekül érezte magát új barátjával. A dalmata felemelte a fejét, és a pillantásuk találkozott. Csak egy pillanatig töprengett, aztán megindult a gazdája felé, kecsesen, mint egy balett-táncos. Molly hallotta lábainak ütemes dobbanását a talajon, ritmikus zihálását, aztán ahogy megállt előtte, a kutyabarométer, vagyis Valentine farka, olyan hevesen lengett ki jobbra-balra, hogy az egész hátsó fele mozgott.

Nincs lelkesítőbb üdvözlés a farokcsóválásnál. Olyan sok szeretet, melegség, feltétel nélküli elfogadás van benne, mint semmilyen más gesztusban.

Új barátja, a német juhász követte Valentine-t, és ő is megállt Molly előtt. Ő inkább testőrré emlékeztetett, nem balett-táncosra. Reménykedve és megerősítést keresve pillantott fel Mollyra.

A lány úgy találta, hogy a maga faragatlan módján Brutus nagyon kedves eb. De mint minden rosszfiúnak, neki is kemény kézre és szigorúan meghúzott határokra van szüksége. Akárcsak a gazdájának...

– De aranyos vagy! – Odalépett a német juhászhoz, és leguggolt mellé, hogy megvakargassa a füle tövét. Érezte a kutya meleg lélegzetét és a farka erejét, ahogy a testének csapódott csóválás közben, amikor az állat körbe-körbe szaladgált körülötte. Sőt, majdnem fel is borította, mert a vállára akarta tenni a mellső lábát. – Nem! – mondta határozottan Molly. – Ü!

A kutya szemrehányóan bámult rá, de leült. Láthatóan megsértődött, amiért Molly elrontotta a játékát.

– Nagyon helyes vagy, de ez nem jelenti, hogy szeretném látni a lábad sáros nyomát a pólómon. Közben odaért hozzájuk az ismeretlen férfi is, Brutus gazdája.

– Nahát! Szót fogadott magának, és leült – ámuldozott, és melegen elmosolyodott. – Nekem sosem engedelmeskedik. Mi a titka?

– Szépen kértem. – Molly felállt. Tudta, hogy a haja izzadtan és csapzottan tapad a tarkójára, és egyből bosszankodni kezdett, amiért zavarja a korántsem makulátlan megjelenése.

– Úgy tűnik, maga igazi kutyaszakértő. Vagy Brutus valamiért a brit akcentusra bukik. – A férfi szigorúan pillantott az újra megélénkülő kutyára. – Viselkedj, Brutus!

Az eb feléje sem fordult. Mintha fogalma sem lett volna róla, hogy hozzá beszélnek.

– Gyakran veszi semmibe magát? – kérdezte csodálkozva Molly.

– Állandóan. Viselkedészavaros.

– A viselkedési zavarok általában a gazdáról árulkodnak, nem pedig a kutyáról.

– Na, ezt megkaptam, de valószínűleg nem is érdemeltem mást – szisszent fel a férfi, és felnevetett. Meleg, érzéki nevetése hallatán forróság járta át Molly testét.

Azt gondolta, az ismeretlen védekezésbe megy át, de most úgy érezte, ő az, akinek visszavonulót kellene fújnia. Falakat emelt maga köré, melyeken eddig senki sem tudott áthatolni, de nagyon úgy nézett ki, hogy ez a kék szemű, érzékeny mély hangú idegen feltartóztathatatlanul tör előre. Molly alig kapott levegőt, sőt szédült is, ami egyáltalán nem volt jellemző rá.

– Csak egy kis kiképzésre van szüksége – jegyezte meg könnyedén, mert úgy vélte, jobb, ha a

kutya témánál maradnak. Így nem kell a tulajdonos vakítóan kék szemével foglalkoznia. – Utána nem esik majd annyira neheze engedelmeskedni.

– Ami azt illeti, én sem szeretek parancsokat követni, úgyhogy nem vethetek sok mindent Brutus szemére.

– Az nem ugyanaz – tiltakozott Molly. – Komoly kihívás, ha egy kutya megkérdőjelezi a gazda tekintélyét.

– Nincs semmi kifogásom egy kis kihívás ellen.

Mollyt nem lepte meg a kijelentés. Első látásra nyilvánvaló volt, hogy ez az ember pontosan tudja, mit akar, és azt is, hogyan kaphatja meg. A lány érezte, hogy a sármos külső alatt acélkemény jellem lapul. Olyan férfival állt szemben, akit vétkes könnyelműség lett volna alábecsülni. És Molly nem volt könnyelmű.

– Nem vár el engedelmisséget?

– Még mindig a kutyaokról beszélünk, vagy már valami másról? – érdeklődött az ismeretlen.

– Mert tudja, a huszonegyedik században élünk, és én elég haladó szelleműnek tartom magam.

Ha egy helyzet vagy egy ember elbizonytalanította, Molly taktikája az volt, hogy visszavonulót fűjt, és megpróbálta kitalálni, vajon milyen tanácsot adna most Aggie.

Kellemetlen érzés lehet, ha az ember megkukul, sőt levegőt sem kap egy férfi közelében, de sose felejtsd el, hogy bármilyen jóképű is a fickó, bizonyára neki is megvannak a maga kis kételyei és bizonytalanságai.

De ettől sajnos szemernyivel sem lett jobban. Elég nehezen tudta ugyanis elképzelni, hogy ez az ember akár parányit is bizonytalan lenne.

Mindegy, mit érzel legbelül, ha nem mutatod ki. Mosolyogj, és légy laza, akkor sosem fogja megtudni, hogy valójában egy remegő gyümölcskocsonyával áll szemben.

Mosolyogni és lazának lenni... Tényleg ez a legjobb, amit tehet.

– El kellene vinnie egy kutyaiskolába.

A férfi csodálkozva vont fel a szemöldökét.

– Ilyesmi létezik?

– Igen. És nagyon sokat segíthet. Brutus csodaszép kutya. Tenyésztőtől vette?

– Nem, a menhelyről van. Egy csúnya válás áldozata. A férj tudta, hogy a felesége mindennél jobban ragaszkodik a kutyaához, így aztán keményen küzdött érte a válás során. Az ügyvédje jobb volt, mint az asszonyé, így aztán nyert, és a végén tényleg az övé lett a kutya, akit nem is akart igazán.

Mollyt annyira megdöbbenetette a sztori, hogy el is feledkezett az iménti különös és zavarba ejtő érzéseiről.

– Ki volt a férj ügyvédje?

– Én – felelte bánatosan a jóképű ismeretlen.

Tehát ügyvéd. Molly a lehetséges szakmák listájáról hagyta ezt a foglalkozást, és meg sem tudta volna mondani, miért, mert ez tényleg nagyon illett a férjéhez. Nagyon is könnyen el tudta képzelni, ahogy a bíróság előtt lecsap az ellenfélre. Olyasvalakinek tűnt, aki rendszerint megnyeri a csatáit.

– És a férj miért nem adta vissza Brutust az asszonynak, ha már neki nem kellett?

– Egyrészt, mert a viláért sem tett volna olyat, amivel örömet szerez neki. Másrészt, mert utána már a nő sem akarta a kutyát. Részben, mert az anyjához költözött Minnesotába, ahol nem fért volna el. Másrészt pedig, mert jobban gyűlölte a férjét, mint amennyire Brutust szerette, és úgy vélte, a fickó egye meg, amit főzött.

– Micsoda rettenetes történet! – Molly, aki pedig már sok szívet tépő históriát hallott életében, komolyan megdöbben.

– A kapcsolatok már csak ilyenek.

– Ez egy kapcsolat volt, annak is a vége, úgyhogy talán kicsit túlzás lenne általánosítani belőle. De a lényeg, hogy maga megmentette szegény kutyát. – Ez a tény még mindig zavarba ejtette Mollyt. Esküdni mert volna, hogy a férfi az a fajta, akinek az életében ő maga áll az első tíz helyen,

és sosem venne magára semmilyen kellemetlenséget másvalaki kedvéért. Mégis megmentette ezt a gyönyörű állatot, akit mindenki cserben hagyott. Szóval bármilyen önimádónak és önzőnek tűnik is ez az ember, valójában vajból van a szíve. – Le a kalappal, ez igazán szép volt magától.

Ugyanakkor persze szomorúnak találta, hogy a kutyának kellett megfizetnie azért, mert a gazdái képtelenek voltak megbeszélni a problémáikat. Hát igen, ha a kapcsolatok széthullanak, nagyon szerteágazóak lehetnek a következmények. Ha valaki tisztában volt ezzel, akkor az Molly.

– Szegénykém! – simogatta meg gyöngéden Brutus fejét, aki reménykedve bökdöste orrával a melegítőfelső zsebét. – A jutalomfalatot keresed? Adhatok neki? – pillantott a férfira.

– Persze. Ha van felesleges...

– Mindig többet is hozok Valentine-nak.

Amikor a nevét hallotta, a dalmata azonnal felkapta a fejét, és Molly pillantását kereste.

– Valentine? – Az ismeretlen a kutyára nézett, majd csúfondárosan hozzátette: – Csak nem ő a nagy szerelem az életében?

– Ezt túlzás volna kijelenteni. Bár okosabb, mint sok ember, akit ismerek, Valentine csak egy kutya.

A férfi szemében elismerés villant az éles ripszrt hallatán.

– Akkor jó. Már azt hittem, lemondott a férfiakról, és megelégszik a kutyája ragaszkodásával és szeretetével.

Ezt bizony eltalálta a jóképű idegen, bár persze Molly sosem ismert volna be semmi ilyesmit. Pláne nem egy olyan férfi előtt, akinek látszólag a lábai előtt hevert az egész világ. Mit tudhat ez az ember arról, milyen érzés nyilvánosan megszégyenülni, lelepleződni? Az biztos, hogy nem Molly lesz az, aki fel fogja világosítani erről.

A múltja csak rá tartozik. Ez még személyesebb dolog, mint a bankszámlája egyenlege, nem csoda, hogy biztonságos tűzfal mögé rejtette. Ha volna jelszó, amellyel fel lehetne oldani ezt a védelmet, az valószínűleg így hangzana: *Ezt elcseszted. Sőt: Rohadtul elcseszted.*

– Valentine nem egy pótlék számomra. Ő a kutyám. És a legjobb barátom.

A pillantásuk találkozott, és Molly úgy érezte magát, mintha villám sújtotta volna. Ideges lett, mert nem emlékezett rá, mikor fordult vele ilyesmi elő utoljára. A férfi szeme lehetett az oka. Molly úgy vélte, ez a kék szempár jó néhány nőt meggyőzött már arról, hogy érdemes sutba dobni az elveket, a fenntartásokat. Az ilyeneknek a homlokára kellene ragasztani egy címkét: *Vigyázat, veszélyes!*

Próbált nem figyelni az érzéseire, de az a fránya szíve csak nem akart engedelmeskedni.

Pedig az e-mail-fiókja tele volt olyan nők leveleivel, akik mind azt szerették volna tudni, hogyan kell bánni az efféle pasikkal. És bár Molly tényleg jó tanácsokat adott, a szakmai hozzáértésének nagyjából itt volt a határa.

Mintha tudta volna, hogy róla van szó, Valentine hevesen csóválni kezdte a farkát.

Molly kölyökkorában találta őt. Még jól emlékezett rá, milyen pofát vágott akkor. Láthatóan össze volt zavarodva, mintha nem értené, miért rakta ki a gazdi a parkba, ahelyett hogy megtartotta volna. Mintha ez a tény mindent megkérdőjelezett volna, amit önmagáról addig gondolt.

Molly ismerte ezt az érzést.

Így talált hát egymásra a két elveszett lélek, azonnal megvolt köztük a kapcsolódási pont.

– Azért neveztem el Valentine-nak, mert szív alakú folt van az orrán – világosította fel a férfit. Ez volt az egyetlen dolog, amit még hajlandó volt elárulni neki. Annál is inkább, mert érezte, ideje mennie, még mielőtt bármi olyasmit mond vagy tesz, amit később megbánhat. – További jó futást!

– Várjon még! – Az idegen felemelte a kezét, hogy feltartóztassa. – Nem először látom itt ma reggel. A környéken lakik?

Tehát ő is felfigyelt rám, nem csak én őrá, gondolta a lány, és ettől egyből meglódult a pulzusa.

– Mondhatni. Legalábbis nem messze innen.

– Akkor még bizonyára találkozunk. Daniel vagyok. – Kezet nyújtott, és Molly elfogadta a jobbját, elhessegetve a józan esze diktálta figyelmeztetést. A férfi hosszú, erős ujjai máris